

Luminița VARTOLOMEI

De la Borges la Mazilu

Pornind de la *Historia del Tango* scrisă în 1955 de Jorge Luis Borges; trecând apoi prin laconicul *Tango Lexicon*, alcătuit ad-hoc de Daniel Măndiță și prin versurile traduse în românește ale piesei *Asi se baila el Tango* (care pe parcursul reprezentației vor fi și cântate din difuzoare, dar și rostite la microfon tot de către Daniel Măndiță), pentru a sfârși cu o declarație de dragoste față de dansul argentinian făcută de același împătimit coordonator al Clubului „Tangotangent”; în fine, admirând deopotrivă fotografiile de epocă și pe acelea recente, din spectacol, ale Mihaelei Marin (splendide, ca de obicei!), cititorul programului de sală s-ar putea considera pregătit pentru spectacolul care urmează: **Un tango mas**. Și totuși, surpriza publicului așezat pe gradenele din spatele cortinei Teatrului „Odeon” este considerabilă...

Privită de sus, scena pare o veritabilă arenă de *corrida*: alternativ sau (câteodată) simultan cu evoluția elegantă și aparent detașată a celor opt dansatori amatori, cuplul balerinilor profesioniști desfășoară o confruntare disperată, în care erotismul este împins uneori până la violența tragică. Pentru sine și pentru Monica Petrică – admirabila sa parteneră –, Răzvan Mazilu a imaginat figuri de o extremă temeritate, a căror complexitate este egalată doar de imensa lor frumusețe plastică. Statuar prin excelență, dansul creat aici de către

Răzvan MAZILU și Monica PETRICĂ.

inspiratul coregraf se lasă admirat în voie, păstrând la îndemâna privirii spectatorilor complicate *porté*-uri sau singulare poziții acrobatiche, pe care le-aș fi crezut imposibil de susținut atât de îndelung... Mai ales că pulsația alertă a tangoului solicită permanent mișcarea fluidă, energică, percutantă, căreia cei doi balerini i se supun cu desăvârșită grație!

Lepădând progresiv o parte dintre veșmintele elegante cu care erau îmbrăcați la început, când pătrunseseră – neinvitați – în localul consacrat tango-ului, Monica Petrică și Răzvan Mazilu se singularizează continuu prin dans, pe măsură ce în afara lui fac eforturi emoționante de a se apropia de ceilalți participanți la *milonga*, bând împreună, fumând împreună și ajungând chiar – în modul cel mai firesc – să împartă o *pizza* cu aceștia. Despre dureroasa imposibilitate de a fi la fel cu toată lumea pare să vorbească această coborâre a zeilor printre muritori, iar regia, decorurile și nu în ultimul rând luminile create de Alexandru Dabija, precum și (în ceva mai mică măsură) costumele semnate de Wilhelmina Arz (cu o mențiune specială, totuși, pentru superba rochie de seară a Monicăi Petrică), subliniază în chip inteligent hotarele invizibile dintre cele două universuri.

Râsul sonor și figura împietrită, gestul de un erotism explicit și pantomima ce sublimează pașii de bază ai tangoului, contorsiunea rafinată și ținuta rigidă cea mai orgolioasă se întretes fascinant, pe fondul unei muzici autentice, alese cu gust, din uriașul repertoriu al genului, de către Răzvan Mazilu și Daniel Măndiță. Dincolo de toate, însă, în amintirea spectatorului rămân pentru totdeauna câteva imagini de izbitoare originalitate: halucinantă fugă cu spatele a lui Răzvan Mazilu, în plutoare turnante ce nu se mai sfârșesc; dansul-sacrificiu în care Monica Petrică este adorată și apoi jertfită pe un imaginar altar al tangoului; în fine, ridicarea pe soclu a celor doi balerini, evoluând înlănțuiți, într-un grup statuar de superbă expresivitate.

Un tango mas (titlul spectacolului, care – tradus cuvânt cu cuvânt – poate însemna „Un tango mai mult”) este, în realitate, mai mult decât un tango...

Gina ȘERBĂNESCU

Tangoul și regândirea pașilor

Pe 12 mai 2006, la Teatrul Odeon, a avut loc premiera spectacolului ***Un tango mas***. La prima vedere, montarea este neproblematică: patru perechi care dansează tangoul argentinian tradițional sunt contrapunctate permanent de prezența în scenă a unui cuplu (Monica Petrică–Răzvan Mazilu) care, prin filtrul unui permanent joc erotic, răstoarnă schemele matematice ale pașilor celor opt dansatori (membrii ai clubului *Tangotangent*). Totuși, este imposibil să nu se ajungă la interogații de genul: „Caré e, de fapt, povestea?” sau „Ce ni se spune exact aici?”. Desigur, putem merge la acest spectacol ca și cum am dori să ne integrăm într-o petrecere de *milonga*, dar...nu va fi deloc atât de simplu, pentru că „desenul” original al acestui dans va fi în chip fericit bruiat de cei doi rebeli...